ſuures rõmuks oli. Läksid siis mõlemad teele ja said ilma õnnetuseta Saksa-maale. Bremeni ülem piiskop wõtis nende palumist heaste ja lahkeste wastu, ja ütles: tema ei tahte kedagi teist piiskopiks seäda kui Meinharti ennast, keda tema wagaduse pärast armastas ja kes jo ni suure õnnistamisega seäl Maal olle waimu tööd teinud. Kube ja tema seltsimehed olid wägga röömsad seda kuuldes, et nende armas õpetaja, neile nüüd pidi piiskopiks saama ja jälle nendega saaks tagasi tulla. Aga Meinhart oli alandliku waimuga ja arwas ise, et tema niisuguse suure auu-ameti mite wäärt ei ole ja ei tahtnud seepärast seda pakumist mite wastu wõtta. Kube hakas teda nüüd wägga paluma, et tema ometegi neile piiskopiks tuleks, sest et tema jo Liiwi rahwaga tutaw, et nemad teda ka armastaks ja wististe röömuga oma waimuliku walitsejaks tahaks wastu wõtta. Siis ei seisanud Meinhart ka enam selle wastu ja sai piiskopiks õnnistatud, ja sõitis Jumala abi peäle lootes senna Maale tagasi, kus tema esimest Jumala sõna semet oli külwanud. — Kui Meinhart ja Kube Saksa-maalt jälle tagasi tulid, otsasid neid kurwad sõnumed. Mitmed, kes jo ristitud olid, olid sel aea ueste paggana usku heitnud. Ueste hakas Meinhart suure waewaga ja wäsimata õpetama ja eksinud hinged õige tee peäle tagasi saatma, ja Kube oli temal kindlaks truiks sõbraks ja abimeheks kõige hädа sees. Ikka weel oli ristirahwa hulk pisukene!

Kahed ued kindla lossi laskis Meinhart rahwale

ehitada, teine oli Kirklaidu (Kirchholm), Wäina jõe saare peäl, teine Taali (Dahlm) jõe kaldal. Ni kaua kui neid ehitati, tuli rahwas kül jälle ja laskis ennast ristida, aga ni pea kui need kindlad honed walmis ja nende kätte olid annetud, jätsid nemad risti-usku maha ja ähwärdasid peälegi teda äraajada ehk tappa, ja ehk oleks se lugu ka kätte tulnud, kui Kube mite ni kindlaste tema poole ei oleks hoidnud ja teda warjunud. Kui nüüd Meinhart nägi, et rahwas wägga kangekaelsed ja wastased olid, ja risti-usk nende seas mite ei hakanud nende seas siggima, läks ka tema lootus nurja ja tuli juba mehel kord se nõu, Saksa-maale hoopis tagasi minna ja risti-usu õpetamist siin Maal üsna üle jätta. Aga ometige jäi se nõu temast jälle maha, sest et mõned rahwa wanemad ja pealikkud teda tulid paluma, et tema neid ilm Jumala sõnata ei jättaks, waid weel kannatades nende juure tahaks jääda. Aga pärast ei olnud lugu ka mite param.

Paigaline waewaline töö peälegi kurwastus, meele haigus ja pahandus oli kül mehe terwise jo rikunud ja pani teda kiduma. Aastal 1196 ei jõudnud Meinhart mite enam haigewoodi pealt ülestõusta ja hakas surma ootama. Tema saatis selle pärast käsud wana sõbra Kubele ja teiste wanematele tema juure Jumalaga jätmiseks tulla. Madala aga lahke heälega macnitses tema neid kõiki weel wiimaks, kui isa lapsi surma tunnikeses ja palus neid temale öölda, kas nemad pärast tema surma ue piiskopi